ΝΑ06| Η ΕΠΙΜΟΝΗ

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ [ΦΑΡΑΧ Β΄] · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_bna/να06-η-επιμονη/

Γράφομεν θέματα καὶ ὅρους τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἀπαραιτήτους διὰ τὴν ἐν γένει σταδιοδρομίαν του καὶ πρὸ παντὸς διὰ τὴν ἠθικὴν ἀναπλασίν του καὶ τὴν ἐναρμόνισιν αὐτοῦ μὲ τὸν Θεϊκὸν σκοπὸν τῆς ζωῆς του καὶ τὸν προορισμὸν αὐτοῦ.

Μεταξὺ τούτων πρωτεύουσαν θέσιν κατέχει καὶ ἡ ἐπιμονή. Κάμνει τὸν ἄνθρωπον νὰ ἐπανέρχηται εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, ὁπόθεν ἐξεκίνησεν, παρὰ τὴν παρεμβληθεῖσαν ἀποτυχίαν ἐν τῇ ἐπιδιώξει τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ. Ἐνισχύει αὐτὸν εἰς τὸν Ταντάλειον τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἀγῶνα, θερμαίνει αὐτὸν εἰς ταῖς προσπαθείαις, ἄς καταβάλλει, δροσίζει τοῦτον ἐν τῇ θελήσει αὐτοῦ καὶ ἀνακουφίζει αὐτὸν ἐν τῇ ἐξασκήσει τῆς ὑπομονῆς του.

Ἄνευ ταύτης δὲν θὰ ἐκρήμνιζε τὰ ὄρη, διὰ νὰ κατασκευάσῃ ταῦτα πεδιάδας γονίμους, δὲν θὰ ἀνέσκαπτε τὰ σπλάχνα τῆς γῆς διὰ νὰ ἀντλήσῃ ἐκ ταύτης τ’ ἀπαραίτητα πρὸς συντήρησίν του μέσα, δὲν θὰ κατεδεικνύετο ἡ ἐξέλιξις τῶν ἐπιστημῶν, τῆς τέχνης, καὶ δὲν θὰ ἐγίνετο κατακτητὴς τῶν ἀνέμων καὶ τῶν ὑδάτων, τῶν ὠκεανῶν κατ’ ἐπιφάνειαν καὶ βάθος.

Ἡ ψυχικὴ αὕτη δύναμις, ἡ ὁρμὴ τῆς ἀτομικότητος, εὑρίσκεται ἐπὶ πάσης ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως ἀνεπτυγμένη. Ἀποτελεῖ τὴν ὀργανικὴν ἁρμονίαν τῶν ὄντων διὰ τὴν συσχέτισιν τῆς ζωῆς καὶ τὴν ἐκδήλωσιν τῶν ἀποτελεσμάτων, γινομένην καταφανῆ εἰς τὰ ἔργα τῶν ἀτόμων ἢ εἰς τὴν φωτεινὴν δημιουργίαν τοῦ χαρακτῆρος αὐτῶν καὶ τῆς τελείας διαπλάσεως τῆς πνευματικῆς ὑποστάσεώς των.

Ρίψατε ἓν βλέμμα εἰς μερικὰς ζωϊκὰς ὑπάρξεις, μικροσκοπικοὺς νάνους ἀπέναντι ὑμῶν, ἐμφορουμένους μὲ τὴν ἀνεξάντλητον ταύτην ὁρμήν. Ὁ μύρμηξ δύναται ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν νὰ παλαίῃ ἀνασύρων δεκαπλάσιον κόκκον εἰς μέγεθος καὶ βάρος τοῦ σώματός του, προσπαθῶν νά φέρῃ αὐτὸν εἰς τὴν φωλεάν του καὶ τὸ κατορθώνει. Ἡ μέλισσα ἐπιμένουσα κατασκευάζει τοὺς ὁμοιομόρφους θαλάμους τῆς κατοικίας της. Ὁ μεταξοσκώληξ ἐπὶ ἡμέρας ὁλοκλήρους ἐργάζεται, ἵνα τὸ σῶμα του κατορθώσῃ καὶ διαπλάσσῃ τὴν πεταλουδίτσαν ἐκείνην, τὴν προωρισμένην νὰ διαιωνίσῃ τὸ γένος της, καὶ τόσα ἄλλα ζῶα, ἐμφορούμενα ὑπὸ τῆς ὁρμῆς ταύτης, συνδεδυασμένης μετὰ τῆς ἐργατικότητος αὐτῶν, παράγουν ἔργα θαυμαστά.

Οὕτω καὶ ὑμεῖς, ἐμφορούμενοι ὑπὸ τῆς ὁρμῆς ταύτης τῆς ψυχῆς σας, δύνασθε ἐξασκοῦντες ταύτην, μετὰ ζήλου προσπαθοῦντες, νὰ ἐπιδείξητε ἔργα θαυμασμοῦ. Ὅπως δ’ ἐπιτυγχάνεται πᾶς

ὑλικὸς σκοπὸς καὶ ὅπως ὁ σκοπὸς οὗτος στέφεται διὰ θαυμασμοῦ διὰ ταύτης, **οὕτω κατορθοῦται καὶ πᾶσα πνευματικὴ τοῦ ἀτόμου διάπλασις, θαυμαζομένη ἐν τῇ φωτεινότητί της**. Ἐὰν εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἐπιδιώξεως ὑλικῶν δημιουργημάτων δρᾷ μόνον ἡ ψυχικὴ ὁρμὴ τῶν ἀτόμων, εἰς τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ὁ σκοπὸς εἶναι πολὺ ὑψηλὸς καὶ **ἐνέχει Θείαν Ἰδανικότητα,** προστίθεται ἐκτὸς τῆς ψυχικῆς τοῦ ἀτόμου ὁρμῆς καὶ **Ὁρμὴ ἐκ τῆς Ἀπείρου Πνευματικότητος,** ἀρρήκτως συνδεδεμένης μετ' αὐτῆς. Εἶναι δὲ τόσον ἄπειρος καὶ ἀνεξάντλητος ἡ ὁρμὴ αὕτη τῆς ψυχῆς, ὅσον ἄπειρον καὶ ἀνεξάντλητον εἶναι τὸ ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν ὑμῶν κενόν.

Ὅσον τὴν ἐξασκῇς ταύτην, τόσον σὲ πλημμυρίζει, ὅσον τὴν πλησιάζῃς, τόσον σὲ ἐ λκύει, ὅσον τὴν σπουδάζῃς, τόσον τὴν κατανοεῖς ἐν τῇ δυνάμει της καὶ τόσον σὲ μαγεύει, ὅσον τὴν αἰσθάνεσαι.

Δρᾷ παντοιοτρόπως καὶ ἡ ἐκδήλωσις τῆς δράσεώς της σοῦ δίδει ὅλα τὰ ἀπαραίτητα διὰ τὴν ὕπαρξίν σου τὴν ὑλικὴν στοιχεῖα, σοῦ χορηγεῖ δὲ ταυτοχρόνως καὶ τὰς θεμελιώδεις βάσεις τῆς πνευματικῆς διαπλάσεώς σου καὶ ἠθικῆς ἀναμορφώσεώς σου.

Κατανοεῖς τὸν λόγον τῆς ὑπάρξεως πολλῶν αἰτίων, τὸν σκοπὸν τῆς πληθώρας τῶν μυστηρίων, τὰ ὁποῖα περιβάλλουσιν ὑμᾶς καὶ ἂν δὲν ἀντλήσῃς πλήρως τὰς τοῦ Ἀπείρου γνώσεις, θὰ κατανοήσῃς ὅμως ἀπείρους ἐξ αὐτῶν.

Ἄνευ τῆς ἐπιμονῆς δὲν θὰ ὑφίστατο ἡ ὑπομονή, ἡ δὲ θέλησις δὲν θὰ ἐγίνετο κατάδηλος διὰ ταύτης. Ἡ προσπάθεια θὰ ἦτο ἄνευ ταύτης μία ἀφῃρημένη ἔννοια καὶ μία νεκρὰ ἐνέργεια, διότι ζωὴ ταύτης εἶναι ἡ ἐπιμονή.

Ἐν τῇ δράσει ταύτης γίνεται κατάδηλος ἡ θέλησις, ἐρειδομένη δὲ ἐπὶ τῆς ὑπομονῆς ἀναμένουσι τὸ μέλλον. Αὕτη εἶναι ἡ εὐφραδὴς καὶ εὔστοχος ρήτωρ τῶν προσδοκωμένων ἀποτελεσμάτων, τὰ ὁποῖα βαυκαλίζει ἡ ἐλπὶς ἔνθεν, ἐνισχύει δὲ καὶ θερμαίνει ὁ θεῖος πυρὴν τῆς πίστεως κακεῖθεν. Καλλιεργήσατε ταύτην καὶ ἐστὲ βέβαιοι, ὅτι ὁ χρόνος θὰ εἶναι πολὺ πλησίον, ὅπου θὰ αἰσθανθῆτε τοὺς γλυκεῖς τῶν ἔργων της καρπούς. Δημιουργήσατε διὰ ταύτης τὸ λαμπρὸν οἰκοδόμημα τῆς ζωῆς σας καὶ τῆς **ὑπάρξεώς σας τῆς πνευματικῆς.**

Φωτίσατε διὰ ταύτης τοὺς θαλάμους τοῦ οἰκοδομήματος τούτου, ἵνα καθιστάμενον οὕτω λαμπρὸν ἐν φωτεινότητι σχηματίσῃ καὶ τὴν ἐξωτερικὴν ἀκτινοβολίαν τοῦ διαδήματός σας φωτονεφέλην, ἐξ ἧς θὰ λαμπρύνονται καὶ θὰ φωτίζονται καὶ οἱ μεθ' ὑμῶν συνερχόμενοι.